

Orí Flama

Desembre 2016

nº 105

Bones Festes!

Revista d'El
Centre Moral
i Instructiu
de Gràcia

Or i Flama

Direcció: David Gallach i Òscar Mejías

Correcció Ortogràfica: Marta Bayo

Maquetació: Josep Aquilina

Redacció:

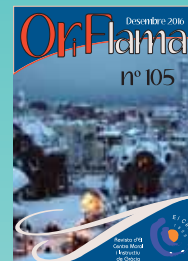
- Marta Bayo
- Daniel Mejías
- Gloria Soto

Col·laboradors:

- Muntsa Farré
- Gemma Sayol
- Montse Montagut
- Josep Aquilina
- Eduard Saboya
- Núria Bosch
- Josep Mª Contel
- Adriana Vidal
- Mn. Antoni Matabosch
- Vicenç Navarro
- Joan Galcerán
- Marta Mulet

Fotografies:

- Óscar Mejías
- Lluís Martín

Portada: Parc Güell, nevat

Dipòsit legal: B-31748-2011

El Centre Moral i Instructiu de Gràcia i la direcció de l'Or i Flama no es fan responsables dels continguts i les opinions manifestades pels redactors i col·laboradors de la publicació.

ESTANC
TABAC I MOLT MÉS

Juan Roman

c/ Gran de Gràcia, 219 08012 Bcn
t. 933 685 894 / 617 911 378

Editorial

Per Eduard Saboya

En aquesta editorial voldria retre homentage a Joan Duran i Bonet, ex-president del Centre, que ens va deixar el divendres dia 28 d'octubre.

Serà recordat per tots nosaltres com un gran president; jo el definiria com un exemple d'home del Centre, amb tot el que això significa.

Personalment el considerava un gran amic, meu i de la meva família. Recordo amb agraïment immens el fet de que, mentre va poder, visités sovint al meu pare - eren molt bons amics - a la residència on va passar els seus 12 últims anys de vida i les seves trucades setmanals, sense fallar mai.

Jo també el visitava periòdicament a casa seva, si no coincidíem al Centre, i molt sovint ens trucàvem per parlar de la família, del nostre equip de futbol, però sobretot del Centre, al que estimava profundament, preocupant-se de com anava l' Entitat i si tot funcionava bé, d'acord al que teníem previst.

En representació de l'Entitat, i també com amic personal, vaig ser present a la seva vetlla al Tanatori de Sant Quirze del Vallès, on vaig poder manifestar als seus fills el sentiment de la nostra Entitat per la seva pèrdua, la gran estimació que sentíem per ell tota la gent del Centre i com ens honorava que hagués estat el nostre president.

Tot i amb el seu record inesborrable, la vida del Centre continua i podem anunciar-vos que el Consell Directiu està treballant en un projecte que, si es pot dur a terme, podria significar un important creixement social per la nostra Entitat. Volem créixer físicament per disposar de nous espais que ens permetin oferir noves activitats que finalment signifiquin un increment del número de socis i dels nostres ingressos ordinaris.

Tenim dissenyat un projecte que presentarem properament al Districte de Gràcia, per veure la seva viabilitat en un edifici protegit i que està catalogat com a patrimoni de la ciutat de Barcelona com és el nostre projecte que només seria viable econòmicament, cas de que es concedís una subvenció que sol·licitaríem i tramitaríem convenientment per poder portar-lo a terme.

I ara que s'acosten les festes de Nadal, des del Consell Directiu del Centre volem desitjar-vos el millor per cadascun dels nostres socis i per les seves famílies, tant per aquestes festes com pel proper any i convidar-vos a participar en tots els actes, activitats i campanyes solidàries que tindran lloc a la nostra Entitat en el decurs d'aquests dies.

Eduard Saboya
Vicepresident d'El Centre

La Junta informa

Festa de la Immaculada, patrona d'El Centre

- El passat dia 8 de desembre va tenir lloc la celebració de les Festes de la Immaculada, la patrona de la nostra Entitat.

CAP D'ANY A EL CENTRE

SOPAR CAMPANADES I BALL (21:30h.) **BALL (A PARTIR DE LES 00:30h.)**

SOCI: 38€ **SOCI: 15€**
NO SOCI: 44€ **NO SOCI: 20€**
MENÚ INFANTIL (FINS 10-12 ANYS): 15€ **INCLOU DUES CONSUMICIONS**

MENÚ

Aperitiu

Timbal de patata confitada, alvocat, tomàquet i salmó fumat

Filet de vedella amb salsa de ceps i guarnició d'espàrrecs verds i moniato al forn

Pannacotta de turró

Aigua mineral, vi, refresc i cafè

Raim de la Bona Sort i copa de cava

Inscripcions a secretaria a partir del 14 de novembre i fins el 23 de desembre, o bé fins a completar l'aforament.

Horari secretaria: de dilluns a divendres de 17 a 21h.
Tel: 932181984 C/Ros de Olano 9

L'IMPORT DE L'ENTRADA S'HAURÀ D'ABONAR AL MOMENT DE LA INSCRIPCIÓ.

La Junta informa

Sopar tertúlia

-El passat 14 de novembre es va celebrar el primer Sopar d'El Centre d'aquesta temporada. Les protagonistes de la nit van ser l'Amparo Moreno i la Merche Mar.

Els Pastorets
2016 - 2017
de Josep Mª Folch i Torres

11 FUNCIONS

2016
Dissabte, 17/12 a les 18 h.
Diumenge, 18/12 a les 18 h.
Divendres, 23/12 a les 18 h.
Dilluns, 26/12 a les 19,30 h.
Dimarts, 27/12 a les 18 h.
Dimecres, 28/12 a les 18 h.
Dijous, 29/12 a les 18 h.
Divendres, 30/12 a les 18 h.

2017
Dilluns, 2/01 a les 18 h.
Dimarts, 3/01 a les 18 h.
Dimecres, 4/01 a les 18 h.

Els dies 2, 3 i 4 de Gener els Reis d'Orient visitaran El Centre per adorar a l'Infant Jesús

Reserves, a Secretaria
Tel. 932 181 964
(De 19 a 21 h.)
www.elcentregracia.cat
elcentre@elcentregracia.cat

CENTENARI 100
Els Pastorets d'un Folch i Torres

XXXè CONCURS TEATRE CATALÀ A GRÀCIA
CENTRE MORAL INSTRUCTIU DE GRÀCIA

Diumenge, 21 de gener 2017 a les 18 hores Grup de teatre: CENTRE CULTURAL I ESCOLAR DE PARC DE LA PLODA GERMANES de CARLOS LOPEZ Directors: ALBA I CORTES	Diumenge, 12 de febrer 2017 a les 18 hores Grup de teatre: ESCOTILLO G.T. de Vilanova i la Geltrú El mètode Grönholm de JORDI GALCERAN Directors: ALBA I CORTES	Diumenge, 19 de febrer 2017 a les 18 hores Grup de teatre: ENCERT de SABADELL T.O. de M. MERCE RUA Directors: M. MERCE RUA i CORTES
Diumenge, 18 de febrer 2017 a les 18 hores Grup de teatre: GRUP TEATRAL CARACOL de ARBÚS L'HOSTALERA de JORDI GALCERAN Directors: ALBA I CORTES	Diumenge, 5 de març 2017 a les 18 hores Grup de teatre: ENRIC BONNAR de ST. FELIU DE LLIBRE La casa del llac Adaptació: JORDI GALCERAN Directors: ALBA I CORTES	Diumenge, 19 de març 2017 a les 18 hores Grup de teatre: ELAURAMADONA de ST. FELIU DE LLIBRE JÚLIA, la filla de Jim Hawkins (L'illa del tresor) de JORDI GALCERAN Directors: ALBA I CORTES
Diumenge, 26 de març 2017 a les 18 hores Grup de teatre: AGRUPACIÓ TEATRAL CALAT de CALAT una ciutat BRILLANT de CONOR HOPKINSON Directors: ALBA I CORTES	Diumenge, 2 d'abril 2017 a les 18 hores Grup de teatre: LA FARRA de CALAT EL PESCADOR D'ESTELS de FRANCISCA PABLO Adaptació i direcció: JORDI GALCERAN	Diumenge, 16 d'abril 2017 a les 18 hores CENTRE MORAL INSTRUCTIU DE GRÀCIA CLOENDA XXXè CONCURS DE TEATRE CATALÀ A GRÀCIA Entrega de premis Rua de l'Orre, 8 - 08012 Barcelona Tel. 932 181 964 www.elcentregracia.cat

Grup de teatre

Per Vicenç Navarro

Benvinguts, s'aixeca el teló!

Quan us arribi aquest Or i Flama, ja tindrem a tocar el Nadal i un nou any començarà però cal recordar aquest darrer trimestre de la temporada. Com ja sabeu va començar amb l'obra *"La Gata Salvatge"*, amb gran èxit de públic; *"El Passatger de la Nit"* de to més crític, va gaudir d'un bon acolliment per la seva crítica social; els dos matinals, amb les noies i nois del Taller i la participació de membres de la Secció -amb un entranyable record a la nostra Núria (qepd)- actuacions també amb gran èxit d'espectadors i de participació, van omplir el cap de setmana d'alegria, riures i bona estona per celebrar el 132è aniversari de la Secció.

Quan escrivim aquestes lletres encara no ha pujat als escenaris *"Ding Dong Ding"* i tampoc s'haurà celebrat el sopar d'aniversari de la Secció de Teatre, tallant el pastís commemoratiu la família Mejías Blanch, escollits tant per la dedicació del Miguel i la M. Carmen a la secció -en Miguel, tota una referència dins i fora de l'escenari, la M. Carmen, fa 50 anys que està en el Grup "titular"-, com pel naixement del Fill de la Maria i del Christian, l'Eric, un nou membre de la saga, sense oblidar a l'Oscar i el Dani. Ja ho comentarem més àmpliament en la propera ocasió.

Com a novetats, des d'aquest setembre, comptem al teatre amb una nova il·luminació per leds, que han millorat enormement les possibilitats d'efectes escènics i amb els quals podrem aconseguir que les obres tinguin unes sensacions més reals i/o impactants en el públic.

Grup de teatre

(Continuació)

El Taller ha tornat amb força, remodelant els grups i ajustant tant el seus components com els directors. Tenim dotze noves incorporacions de nens i nenes. Des d'aquí donem la benvinguda a tots el nous "actors" i a les seves famílies que han confiat en el Centre. També està en marxa la nova activitat teatral dirigida pel company Joan Guinart de "Lectures dramatitzades" que pels vols de Nadal presentaran fragments del Poema de Nadal de Sagarra.

No podem deixar d'esmentar que la secció de Teatre ha estat escollida per la seva trajectòria teatral, per protagonitzar un film de format documental, dins del marc de la projecció de les Arts Visuals a Barcelona, sota el patrocini de l'Ajuntament de Barcelona, BCN-Producció'16 "La Capella". El film, dirigit per Oriol Nogués (que actualment treballa dins el món del cinema a París), en el qual posa en relleu la feina de preparació i assaig de l'obra que va ser estrenada la temporada passada "La Rambla de les Floristes", per una possible reestrena, però amb un component fictici i motivador: "una de les actrius és absent i quedarà coberta per la resta de personatges", és a dir: com valorar l'absència sentimental de la companya/actriu. El film s'estrenarà al Centre el dia 21 de gener de 2017 a les 20:30h. Us hi esperem a tots.

Com sempre us vull fer un tastet del que ens portarà el primer trimestre del 2017. Recuperarem pel gener, *El Misàntrop* que anirà a concurs. Ja tenim confirmades actuacions a Ullastrell, Arenys i Calella; "Morir o no morir" al febrer: "Les nenes no en tenen, de colesterol, les nenes han de menjar de tot per fer-se dones, les nenes com tu han d'alimentar-se, prendre vitamines, minerals, greixos, de tot, ..." i al març "Les Regles del Joc". En aquesta última obra s'estrenen com a codirectors de la Secció Oficial del Teatre del Centre en Victor Clotet i en Sergi Saboya: felicitats i benvinguts.

No cal dir que us esperem a cada una de les obres.

I ja ho sabeu: guanyem salut! Vine al Teatre.

tv
tècnics

+ de 20 anys
de servei

estalvia reparant els teus aparells

Travessia de Sant Antoni, 21
93 237 38 67 - 605 84 04 27
tvtecnics@gmail.com

instal·lació i reparació d'antenes TDT i satèl·lit

servei a domicili

Els refugiats

Per Glòria Soto

El numero de refugiats i desplaçats ha pujat molt en els últims anys, sobretot a partir de l'any 2011 que registra una pujada del 40%, arribant a 59 milions, dels que la meitat són menors. Per fer-nos una idea, si aquestes persones es situessin en un Estat, seria el 24 amb més població del món. Aquestes dades reflecteixen l'increment més alt des de la Segona Guerra Mundial.

Refugiats sirians

L'explicació la troben en els conflictes succeïts en els darrers temps, la primavera àrab; les dues guerres civils a Líbia (2001 i 2004); la guerra contra l'Estat islàmic; els conflictes a Costa d'Ivori; República centre-africana; Mali; Sudan del Sud; Burundi; Nord-Est de Nigèria; però, el detonant per parlar de crisi de refugiats amb majúscules va ser la guerra de Síria que va començar el 2011 i ha generat el major desplaçament, superant el afgans que feia tres dècades que encapçalaven les llistes de refugiats a les estadístiques internacionals.

Aquesta situació alarmarà Europa, acostumada als immigrants econòmics. Per això, a l'Unió es començaran negociacions per finançar operacions de rescat i ajuda. En mig de les converses, l'any 2015, es produeix l'enfonsament de cinc embarcacions al mar Mediterrani, morint més de 1200

persones. L'episodi suscita el clamor popular i els països encapçalats per Alemanya regulen els refugiats que acolliren, realitzant-se la major part de les sol·licituds a aquet país i a Suècia. Al mateix temps es farà un acord amb Turquia perquè augmentés la capacitat de recepció en els seus camps i a Lesbos es reforça l'acollida en el seu camp de refugiats.

Com mesures polítiques i jurídiques, a l'Espai Schengen les mesures de control s'incrementen. En relació a FRONTEX (l'agència europea de fronteres exteriors de la Unió), la Comissió Europea es planteja substituir l'organisme per una guàrdia europea de fronteres i costes per protegir millor l'Espai. En aquest ordre d'intervenció, s'aprova un projecte comú de seguretat que contempla la implicació de l'OTAN, el 22 de juny de 2015. Es la EUNAVFOR MED O SOPHIE, operació militar per desmantellar les xarxes de tràfic d'immigrants.

Així mateix, el Reglament de Dublín, pretén evitar la situació de refugiat múltiple (asylum shopping) i refugiat en òrbita (refugee in orbit). És a dir, només es pot formular una sol·licitud i s'ha de romandre en el lloc on es realitza.

La població europea la conformen uns 500 milions d'habitants, representant els estrangers uns 33 milions, aproximadament un 7% de la població. La realitat demostra que no són tan solidaris com creiem. A les llistes elaborades per ACNUR (l'Alt Comissionat de l'ONU pels Refugiats) i Amnistia Internacional, dintre dels deu majors països receptors de refugiats no figura cap europeu. Els primers són Turquia, Pakistan, Líban, Iran, Jordània, Etiòpia, Kenia, Uganda Txad i Xina. Curiosament, els menys rics són els que més càrrega suporten.

La protecció s'atorga per primera vegada en el marc de les Societats de Nacions el 1920 per protegir els refugiats russos i alemanys. Posteriorment i amb motiu de la gran quantitat de refugiats que generarà la Segona Guerra Mundial i per donar suport als mateixos, a l'any 1950 es crea l'ACNUR i el 1951 s'aprova a Ginebra, l'Estatut dels Refugiats.

L'Història dels refugiats remet a Edip, (Sòfocles ho explica). El rei de Tebes sol·licita asil a Teseu, rei d'Atenes, i el monarca el recull i el tracta com un igual. La paraula asil d'origen grec, vol dir: "sense càstig, sense violència, sense devastació). A l'Antiguitat existien zones d'asil, sacre, inviolables on no es podia exercir la persecució. Això serà l'antecedent de la protecció que ofereixen els recintes religiosos.

Els refugiats

Continuació...

A l'Antic Testament, Jehovà diu a Moisès que una vegada el poble israelià s'hagi instal·lat a la terra promesa, es fundin sis ciutats destinades al refugi del estrangers innocents perseguits. A l'Èxode 22.20 es recull: "No maltracteu l'estranger perquè també vosaltres heu estat estrangers a Egipte".

En el mateix sentit el Coran te moltes referències de tractar amb solidaritat i generositat l'estranger. El mateix Mahoma va haver de fugir perquè la seva doctrina es considerava subversiva i l'Era musulmana comença en el seu exili. L'acollida vers l'estranger és una qualitat dels grans pobles nòmades musulmans i jueus. Abraham, considerat pels jueus el seu pare i pels musulmans un profeta, condueix al seu poble cap el Exili i el naixement d'Isaac està lligat a un acte d'hospitalitat i acolliment.

Plató en el seu llibre "Les Lleis" advoca per la defensa de l'estranger que fonamenta en la seva indefensió.

El Cristianisme avança un pas més i diu que assistir l'estranger és condició de Salvació. Jesús va néixer sense sostre i la seva família haurà de fugir d'Egipte per evitar la persecució i matança d'Herodes. El mateix Apocalipsis, l'últim llibre del Nou Testament proporciona una veritable cultura d'asil.

Si ens remuntem al 1492, la Corona Espanyola, en acabar la Reconquesta, recupera els territoris que a la Península havien ocupat els àrabs per 700 anys i expulsa els moros i jueus començant aquells un Èxode cap a Àfrica i aquests es queden a Europa.

Durant la Dictadura de Stalin sis milions de persones van marxar de l'Unió Soviètica.

També ens podem referir el problema i drama del poble palestí, més de 4 milions i mig estan en camps de refugiats. Inicialment, s'assentaven en el territori de les tres grans religions mundials. Però amb motiu de la terrible persecució i Genocidi que van patir els jueus, les potències guanyadores a la Segona Guerra Mundial decideixen allotjar-les a les terres de Palestina i comença la confrontació dels pobles.

A Espanya, més d'un milion de republicans van fugir al final de la Guerra Civil.

El conflicte armat a Colòmbia també ha generat més d'un milió de desplaçats.

Hi ha molts casos en el món necessitats de protecció. A prop de casa nostra tenen els saharauís acollits en campaments a territori algerí. Malhauradament, l'Èxode és una constant a l'Història i nosaltres els ciutadans de tot el món hem de ser conscients que donar asil és un deure natural, però també un Dret Humà regulat a la Declaració Universal dels Drets Humans que els Governos del món han de complir i respectar.

Per concloure, ho faré recordant el Segon dels Manaments: "Protegeix a l'altre com a tú mateix".

> **acceso**

content in contex

25
años

Viatges i excursions

Per Núria Bosch

SORTIDA: L'ANOIA 29 novembre 2016

LA TOSSA DE MONTBUI – IGUALADA - MUSEU DE LA PELL D'IGUALADA

Hem iniciat el nou curs amb una sortida cultural a la comarca de L'Anoia. Com de costum ens hem trobat per emprendre viatge davant de l'església de Santa Tereseta. Vam agafar la Diagonal que va portar-nos cap a les terres de Tarragona. Aquesta sortida era amb sorpresa. A mig camí teníem reservat fer un suculent esmorzar de forquilla, al restaurant Nou Urbisol, situat a la carretera nacional II. Vam haver de prendre serioses mesures per no passar-nos, doncs després no podríem continuar l'excursió.

Seguirem la programació, pujant a visitar la Torre de Montbui i el castell del mateix nom. Per culpa de la boira, no podíem admirar el bell paisatge que es podia contemplar des d'aquella altitud. Allí ens esperava el nostre guia Daniel, un gran historiador i comunicador. Ens va explicar que la primera referència era un document de l'any 957. Llavors era frontera entre Conca d'Odena i Vilanova del Camí. Envoltat de muntanyes on en cada una d'elles s'hi trobava una torre. Actualment la majoria estan destruïdes. La TORRE MESTRE és el castell que controlava el creuament de camins.

Després, en Dani, va explicar-nos que l'introduïdor de l'art romànic a Catalunya va ser l'Abat Oliva. Va fer venir de la Lombardia a persones especialistes en aquest art i llavors s'inicià la construcció de l'església de Santa Maria de la Tossa. Actualment en aquesta església s'hi celebren 3 misses durant l'any. La imatge de Santa Maria de Gràcia és una còpia, doncs l'any 2007 va ser robada. Les pintures que es troben en totes les esglésies romàniques, amb les reformes, també es van fer malbé.

Al sortir de l'església, oh quina meravella!! La boira que no deixava veure el magnífic paisatge, havia desaparegut i allà apareixien moltes meravelles de la natura a grans distàncies.

IGUALADA.- S'han fet moltes "dites" sobre aquesta població. Una d'elles: "Molt imitada però mai "igualada". És una curiositat.

CAL GRANOTES.- És un edifici industrial on estava ubicada una adoberia.

L'edifici consta de dues plantes, fet amb un encofrat de morter de calç i pedra de morter. La seva arquitectura és molt especial i els entesos es fan creus i es pregunten: com és que ha durat tant de temps!. Ara, allà, està exposat com si fos una representació del que allí es feia.

Aquesta i totes les altres adoberies, es van situar als voltants del rec natural existent a la vista, per fer la seva feina. Té una història de 700 anys. El nom de "Can Granotes" és per la bassa plena de granotes existent a la propietat.

Viatges i excursions

continuació...

En una vitrina, estan exposades totes les peces “estrella”: soles de sabates que abastien un 98% de tota Espanya, i una gran quantitat més de productes. Tot era aprofitable.

S’ha creat el “Centre Europeu d’Interpretació de la Pell de Qualitat”, per poder així totes les adoberies defensar-se en el seu propi mercat.

MUSEU DE LA PELL.- Està situat a l’antiga fàbrica tèxtil cotonera de Cal Boyer. Consta de diverses parts.

En una d’elles ens expliquen l’aprofitament de l’aigua, un do de Déu que en els treballs de l’adobaria és importantíssim.

Un altra, ens acosta a la diversitat d’usos i utilitats que l’home fa d’aquesta matèria, i per últim ens explica l’evolució tècnica del cuir fins a la mecanització. Un cop acabada la visita, ja a les 2 del migdia, vam emprendre el camí cap al restaurant “Somiatriutes” on ens presentaren un magnífic primer plat de diferents “delicadeses” succulents. Els segons plats, més corrents, però igual de bons.

Després del cafè, els més decidits, vam anar a fer un passeig pel centre d’Igualada: la plaça de l’Ajuntament, la rambla... fins arribar al pàrquing de l’autocar. Aquesta passejada va anar molt bé per pair el succulent “gelat de copa de xocolata “ que ens van servir a la majoria del grup.

Feia 6 anys (23 d’octubre 2010) que havíem anat a fer una visita, també a Igualada, però en aquella ocasió va ser en un altre activitat, el museu dels Traginers). Una població tan anomenada com Igualada dona per fer-hi moltes visites i sempre veure coses noves.

La propera sortida cultural serà “la calçotada” que prèviament ja anunciarem.

FORN DE PA

Pâtisserie

Miquel i Montse

Santa Clara

Reposteria i degustació
Artesans des de 1951

Travessera de Gràcia, 210

Tlf. 93 213 51 63 Mov. 652 866 900

08012 Barcelona

Pa artesanal
Dietètic
Règim
Ciabatta
Fibres
Pans especials

Pâtisserie
Reposteria
Pizzes variades
Canapés
Pastes de te
Figures de pa

Contes de la meva àvia

Per Josep Aquilina

LA GENCIANA D'ARAN

Fa molts i molts anys, quan a la Vall d'Aran encara no hi vivien els homes, les flors i els arbres d'aquelles contrades es van creure que els núvols havien desaparegut del cel. Al no ploure gens ni mica - tant gran era la sequera - totes les plantes s'anaven morint poc a poc. Fins i tot el líquens, acostumats a viure en condicions extremes, no resistien la calor transmesa per un sol implacable.

En una concavitat d'un prat d'alta muntanya, viva una genciana blava que esgotava les últimes gotes d'humitat que hi havia a la terra. La bonica i delicada flor es resistia a morir i va voler fer l'últim esforç per salvar la seva terra. Va néixer en ella un fort desig de convertir-se en au i tan forta va ser la seva fe, que els seus pètals es van convertir en ales y la seva corol·la es va transformar en el cos d'un preciós ocell.

Molt aviat va poder alçar el vol i escapà cap als cims de les muntanyes. Des del cel veia la seva bonica vall convertida en terra de secà. El riu Garona, el Joeu, el Varradòs.....pràcticament no existien y tots els avets i els faigs, mig morts, suplicaven una mica d'aigua.

Tot era trist i desolació a la Vall. Les muntanyes havien agafat el color de la palla, perquè els seus prats agonitzaven i l'aire d'Aran era calent i xafogós. Després d'un llarg viatge, la genciana convertida en ocell, va veure que s'acostava a la immensa mola del Montarto, la muntanya màgica d'Aran.

Quan l'ocell-genciana va arribar al cim del imponent gegant, va suplicar a la muntanya:

- Oh gran Montarto, tu que tens tracte continuat amb els núvols i les tronades, tingues pietat de la meva terra i envia la pluja que necessita el meu petit país!

Dit això, i al haver fet un esforç immens, la flor-ocell es va precipitar contra les roques i allí van quedar escampats el seu bell plomatge i també la seva sang. Allí va morir per amor a la seva terra.

La gran muntanya s'apiadà del infortunat ésser quan va escoltar la seva trista pregària, perquè va reconèixer en les plomes d'aquell ocell, el color dels pètals de la flor que més li agradava i que adornava amb el seu bell color blau, aquells paratges.

Tant grosses van ser les llàgrimes que brotaren de la dura roca, que van fer augmentar el cabal del riu Valarties, de tal manera que la Garona també augmentà. Llavors el Montarto va conjurar a núvols i tronades i els va ordenar que provoquessin la pluja. Del cel va caure tal quantitat d'aigua, que la Vall va reverdir ràpidament i tots els éssers vius que en ella vivien es van salvar d'una mort segura. Les fonts van brollar damunt dels prats i els petits rierols i torrents varen donar un merescut cabal a tots els rius de l'Aran.

Quan aneu al Montarto, si teniu sort, encara podreu veure unes empremtes rogenques sobre el granit de la muntanya màgica. És la sang de l'ocell-genciana que encara perdura a través del segle, com homenatge a una petita flor que, fa milers i milers d'anys, va salvar la nostra preciosa Vall d'Aran.

Societat

Lamentem comunicar-vos la defunció de:

- La nostra sòcia Maria Teresa Guivernau
- El nostre expresident i soci Joan Duran i Bonet
- Montserrat Mercader, mare dels nostres socis Jordi Cabestany, M. Àngels Cabestany i Xavier Cabestany; sogre del nostre soci Eduard Saboya; i àvia dels nostres socis Sergi Saboya, Albert Saboya i Anna Cabestany.
- Arturo Huguet Martí, pare del nostre soci Artur Huguet; i avi dels nostres socis Àlex Huguet i Marta Huguet.
- Maria Grovas Cardona, mare del nostre soci Ramon Massip.

El nostre més sincer condol a tots els familiars.

Òbits

DES DE P3 A CICLES DE GRAU SUPERIOR

www.lasallegracia.cat

PLACES DISPONIBLES
Informa-t'en

lasallegracia@lasalle.cat

932.922.118

ENS HAS DE CONÈIXER

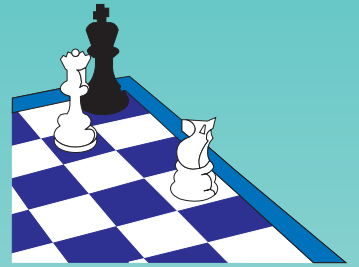
SALLE GRÀCIA AMB LA CULTURA

ENSENYAR, EDUCAR, FORMAR

Cartes des del tercer pis

Per Joan Galcerán

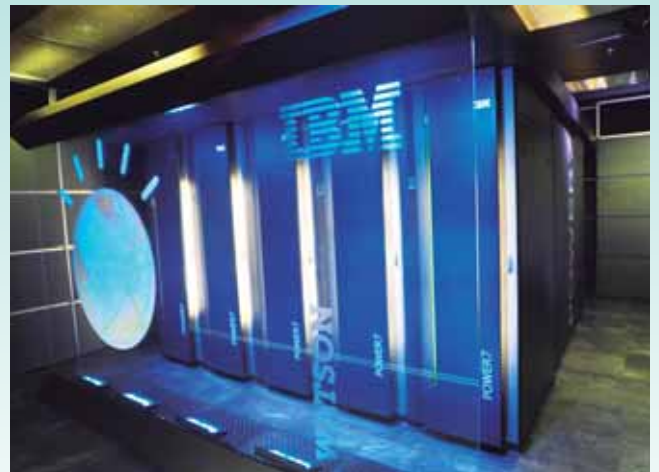

Benvolguts amics:

No sé si heu sentit parlar d'en Watson, és el nom del programa d'intel·ligència artificial cognitiva que IBM ha desenvolupat, i es diu així, perquè el primer director general que va tenir la multinacional americana tenia aquest cognom. Watson (el programa), és capaç de cercar en milions de bases de dades la resposta al problema que algú li ha proposat, però també té la capacitat de poder-ho fer en documents no estructurats, que en quantitats milionàries també té dins la seva memòria digital i que va incorporant ell mateix des de tot tipus de fonts que estiguin a internet, ja siguin xarxes socials, vídeos, blogs, diaris etc. Però això no ho és tot, Watson (el programa), és capaç de comprendre la veu d'una persona que li estigui parlant, donar-li respostes orals en llenguatge "humà", i aprendre de les seves experiències millorant així els seus resultats.

Watson (el programa), va fer-se visible al públic quan va guanyar en un programa de respostes en un canal molt popular de televisió d'Estats Units d'Amèrica a dos jugadors; el qui havia guanyat més diners en la història del programa i el qui havia concursat durant més setmanes seguides.

Watson (el programa), ja està a casa nostra, una entitat bancària que té unes 25,000 persones empleades, ha contractat els seus serveis. A la informació oficial que s'ha publicat es diu que *"IBM Watson és capaç de processar la informació més com un humà que com una màquina. Concebut per col·laborar, interaccionar i ampliar la capacitat intel·lectual de les persones"* i... probablement també per substituir-les, David Ferrucci així ho creu, i la seva és una veu autoritzada en el tema. Ferrucci és el cap de l'equip d'investigació d'enginyeria de computadors que ha desenvolupat el programa Watson, fa molt pocs dies. És el que va dir en una conferència a Barcelona, això sí, afegint que en el futur caldria crear una renda mínima universal perquè mentre Watson (el programa), faci la feina, la majoria dels humans puguin dedicar-se a tasques lúdiques i creatives. Inquietant.

IBM Watson

Però què té a veure Watson (el programa), amb els escacs? Doncs molt, perquè van ser els escacs l'àmbit en el que es va poder constatar que la intel·ligència artificial havia superat a la humana. El 10 de febrer de 1996, a Filadèlfia (USA), una computadora IBM anomenada Deep Blue va guanyar una partida d'escacs al llavors campió del món Gary Kasparov. Tot i això, el matx que s'havia concertat a sis partides el va guanyar Kasparov que només va perdre aquesta partida, va fer taules en dues i va guanyar les altres tres. Un any més tard el maig de 1997 una nova criatura de IBM anomenada Deeper Blue es va tornar a enfrontar a sis partides al campió del món... i el va guanyar, amb dues victòries, tres taules i una derrota. Una nova era havia nascut pels escacs, però també per la resta de la humanitat.

Avui vint anys més tard d'aquell primer triomf cerebral de la màquina contra l'home, la majoria dels jugadors d'escacs tenim als nostres ordinadors o als telèfons mòbils un programa tan potent, o més, que aquella criatura Deep Blue. Això ens permet que, una vegada jugada la partida, puguem en cinc minuts saber on ens vam equivocar o quines alternatives teníem millors a les jugades que havíem fet. Però malgrat aquesta informació que ens proporciona la màquina, la majoria de nosaltres no millorarem significativament el nostre nivell de joc, i és que el cervell de la majoria dels humans no és capaç d'aprendre de les experiències anteriors tan eficaçment com ho fa el cervell del nostre... amic? Watson.

Que tingueu un bon Nadal.

Llibrefòrum

Per Muntsa Farré

Dones escriptores

Hem encetat el curs 2016 -17 amb tres dones escriptores que ens han revolucionat d'una manera o d'una altra: Nicole Krauss, Helen Keller i Dorothy Emily Stevenson.

La novel·la de NICOLE KRAUSS anomenada “La història de l'amor” explica la història de Leo Gursky. Procedent d'un petit poble de Polònia, va veure desaparèixer tota la seva família a mans dels nazis i ell, un jove alegre i ple d'energia, va sobreviure tres anys fent-se totalment transparent. Aquest costum de la transparència es va instal·lar en el seu ADN i va seguir practicant-la al llarg de tota la seva existència, fins que un atac de cor el va posar sobre avís que la vellesa donava pas a la mort. Llavors es va mirar al mirall, va veure que encara tenia entitat, va decidir somriure i va començar a recuperar el seu volum. Paral·lelament, coneixem una altra noia, una adolescent múrria i espavilada, que es diu Alma Singer, que té un germà molt especial (es creu un escollit de Déu) i que lluita perquè la seva mare surti de l'atzucac de la tristesa on s'ha instal·lat des de la mort del seu marit. I finalment, descobrim un altre personatge, més gris, anomenat Zvi Litvinoff, que és un escriptor reconegut per una obra que captiva qui la llegeix anomenada “La història de l'amor”. Mitjançant les tres veus descobrim com una persona ho pot perdre tot: la seva terra, la seva llengua, la dona que estimava, la família que el va veure créixer, el fill al qual va haver de renunciar, la veu que tenia per crear extraordinàries narracions i els fulls que les conservaven. L'autora, Nicole Krauss, va escriure aquesta novel·la en homenatge als seus avis, tots d'origen jueu, que van malviure l'època fatídica. Segurament és l'amor més gran que conté aquesta obra: el record que no permet que s'esborrin les empremtes.

Helen Keller és una dona que va quedar cega i sorda a ran d'una malaltia quan era solament un nadó. La seva història va ser immortalitzada al cinema, no pas en nom seu sinó en el de la seva mestra: Anne O'Sullivan (The miracle worker, 1962). Més tard, hem sabut que el seu cas no és pas únic, però segurament va ser una dona d'una intel·ligència extraordinària que va tenir la gran sort d'estar en una família amb prou recursos, econòmics i morals, com per procurar-li una mestra particular gràcies a la qual va descobrir què significava tenir un llenguatge amb el qual articular el seu pensament i la seva comunicació. Què passava normalment amb la resta de casos? Malauradament anaven a parar a un asil on es barrejaven orfes, malalts psiquiàtrics i indigents. En tot cas, el llibre de Helen Keller, “El món on visc”, escrit el 1908 i traduït ara al català per Dolors Udina (que sempre té una gran sensibilitat en les traduccions) ens permet compartir l'experiència d'una altra manera de conèixer i descobrir el món on només compten els sentits del tacte, del gust i de l'olfacte. La gran majoria de nosaltres ens perdem el que ella ens relata perquè a les nostres vides hi fem regnar per damunt de tot la vista i l'oïda. Hi ha passatges d'una bellesa extraordinària i colpidora.

I finalment, Dorothy E. Stevenson (cosina del famós Stevenson de l'”Illa del tresor”) ens ha fet riure amb “El llibre de la senyoreta Buncle”: una delícia del detallisme literari britànic, una joia de metaliteratura, de l'art d'escriure amb sinceritat, de la importància d'algunes persones grises que són amb nosaltres sense que els donem el reconeixement que es mereixen.

No tinc més espai... recordeu que al web podeu trobar articles de cada llibre que llegim. Gaudiu d'un bon Nadal i d'una magnífica entrada al 2017! Que els reis us duguin llibres!

Història del cristianisme

Per Mn. Antoni Matabosch

NIVELLS DE RELACIÓ ENTRE LES RELIGIONS

En el bosc, els arbres es barallen per les seves branques, però s'abracen en les seves arrels (Proverbi africà)

A més del trobament entre persones (mireu l'article anterior), hi ha altres nivells de relacions.

2.- Netejar la memòria històrica.

Es tracta de llevar els prejudicis històrics, purificar la imatge que ens han transmès de l'altre, millorar el que en sabem de forma esbiaixada. Es tracta de purificar el que el pas dels segles ha anat passant d'una generació a l'altra i que impedeix l'apropament; es tracta d'estereotips, males imatges, fets històrics. Cal destriar i veure què es pot redreçar i sobre què caldrà demanar perdó.

Fem un exercici personal: què ens ve a la ment quan parlem de moros, gitanos, romanesos, subsaharians...?

3.- Conèixer.

«Qui no coneix no pot estimar», diu Sant Agustí. És a dir, no hi pot haver veritables relacions entre persones sense un coneixement ben objectiu dels altres. Saber qui són, què creuen i quina és la realitat actual, sovint complexa i plural, de les altres religions és una condició indispensable, tot i que no suficient, per a un intercanvi eficaç. D'aquí ve la gran importància que s'ha d'atorgar a l'estudi de les religions comparades, que ens endinsa de forma realista en què és cada religió, en les seves pluralitats internes (a voltes molt complexes), en les seves contradiccions més enllà de les aparences, que poden ser enganyoses. Posem-ne només tres exemples: rere les paraules o els conceptes «islam», «protestantisme» o «budisme», hi ha una complexitat molt gran entorn d'uns elements comuns dintre de cada religió. Si no es té en compte la realitat, no hi ha possibilitat d'un acostament sincer i real.

4.- Detectar les bases comunes entre les religions.

Un camí que facilita la relació i el diàleg entre les religions és trobar, detectar, el que ens uneix per sobre o més enllà de les diferències entre les tradicions religioses. En el cas de les confessions cristianes hi ha una àmplia base comuna, que és un magnífic punt de partida en l'aprofundiment i superació de les diferències. Hi ha també una base comuna entre les grans religions presents en el nostre món? Sí que hi és, però és més feble. Més feble, però no feble; ben al contrari, hi ha uns elements comuns molt importants que són una base prou ferma per a fer noves passes.

Indicarem tres elements comuns. En primer lloc, el fet religiós, com a fenomen universal i positiu: no hi ha hagut mai cap societat sense expressions religioses. S'ha d'admetre la realitat històrica de la universalitat del fenomen religiós.

Històries de la Vila de Gràcia

Per Josep Mª Contel

Apunts biogràfics sobre Francesc Derch i Alió

Francesc Derch i Alió, líder de la Revolta de les Quintes i darrer alcalde de la Gràcia independent, també fou el màxim responsable de la Creu Roja de Gràcia. Professionalment, com a sabater, va regentar una botiga al carrer Sant Domènec, 6. Activista incansable, també fou contestat per una part de la societat civil, sobretot en el seu període d'alcalde o quan va acceptar el títol de "Caballero de la Real y distinguida Orden de Carlos III". Entre els llegats que va deixar hi ha la valuosa publicació "*La Contribución de Sangre*" que recull el seu dietari sobre els fets de la Revolta de les Quintes; els diferents exemplars d' "*El Centinela*" i un interessant recull de premsa iniciat pel seu fill.

Breu biografia

Francesc Derch i Alió, va néixer a Lleida, el 12 d'octubre de 1838. Considerant-se orfe de pare i mare, el 1852 es va traslladar a Barcelona, on es va casar amb Josefa Marsal Pons, natural també de Lleida. Fruit d'aquest matrimoni nasqué el seu fill Francesc Derch Marsal. Poc després de la Revolució de Setembre de 1868, fou un dels impulsors de la companyia dels Voluntaris de la Llibertat de la vila de Gràcia, en la que s'incorporà amb el grau de capità. L'abril de 1870 va encapçalar el moviment popular contra les quintes a Gràcia.

Dos anys més tard, el març de 1873 va ser nomenat capità de la quarta companyia del segon batalló de guies de la Diputació provincial de Barcelona, en actiu fins a la dissolució d'aquest batalló, el mes de novembre d'aquell mateix any.

Francesc Derch

Revolta de les Quintes

El 1874 va crear i dirigir el diari setmanal "*El Centinela*" dedicat a temes de la vila. A partir d'aquest moment va pertànyer a diferents societats de Gràcia com a: president del "Fomento Graciense" (1876); membre de la comissió executiva de la "Junta de Auxilios a las Clases Obreras" (1879); president del "Centro Mutuo de Agremiados de Gracia" (1880); elegit regidor, formant part de l'Ajuntament de Gràcia (1881); membre de la Comissió Executiva dels pobles de les Afores de Barcelona que va fer la defensa d'aquests contra l'agregació a la Capital (1884); reelegit per tercera vegada regidor (1893) exercint el càrrec de primer Tinent d'Alcalde i President de la Comissió de Governació del municipi de Gràcia, així com el d'Alcalde accidental, quedant definitivament elegit per ocupar aquest càrrec el 7 d'octubre de 1896. Signant l'abril de 1897 el projecte d'anexió de Gràcia a Barcelona.

També forma part d'altres entitats com: "la Sociedad Económica Graciense de Amigos del País", corresponsal de la "Económica" de Santa Cruz de la Palma, soci numerari de "El Ateneo Graciense", President de la "Junta de Auxilios a las familias de los reservistas que luchan en Cuba por la defensa de la patria", President de la Comissió de Districte de la Creu Roja de Gràcia i Subdelegat de l'Assemblea Suprema d'aquest institut.

Finalment, va morir el 25 de juny de 1909 i fou enterrat al cementiri de Sant Gervasi.

Consultori

Per Dani Mejías

Per què no trobo parella?

10 formes de boicotejar-se a l'hora de trobar algú especial

Estàs sol/a? No et duren les parelles? Ho proves i ho proves però no hi ha manera de crear una relació bonica amb algú? Hi ha molta joventut, tant homes com dones, que van passant els anys i no aconsegueixen formar una parella. A vegades es troben sols i no s'expliquen com poden haver arribat a aquesta situació. A vegades els hi agrada mantenir-se en la solteria i prefereixen no canviar-ho. A vegades es queixen o fan servir fins l'últim recurs per aconseguir-ho.

Et proposo 10 motius pels que et podria estar passant això. Potser alguna d'aquestes idees et ressonin més i et pugui ajudar a desencallar aquesta situació tan desagradable.

Ets el/la solter/ra d'or. - Ser el solter o la soltera d'or és un estatus. Ningú ha aconseguit que posis seny. Ets indomable, rebel, conquistador... Sens dubte, aconseguir parella significaria canviar una part de la teva identitat que possiblement no estàs preparat/da per desprendre-te'n.

Hi tens molt a perdre. - Ser solter/ra té molts avantatges; no donar explicacions a ningú, llibertat sexual, no tenir lligams ni compromisos, fer les coses a la teva manera... Vivim en una societat molt individualista i perdre algunes llibertats a canvi d'una parella pot ser que no sigui el que volem tot i que no ens n'adonem al cent per cent d'això.

No hi ha ningú per tu. - Massa baix, massa grassa, massa sonso, massa bleda... No hi ha ningú que compleixi tots els nostres requisits. Però hi ha una realitat que cal assumir abans de tenir parella: la gent té defectes, benvinguts al món real. Si tan sols ens fixem en els defectes de les persones, mai trobarem la que ens agrada, doncs al cap i a la fi, la parella de la que ens enamorem, serà aquella que tindrà els defectes que podrem suportar.

Per escapar. - Mai triem els nostres pares, i tot i que molts podem estar-ne orgullosos, a vegades la convivència amb ells és difícil, o bé els valors que ens volen transmetre no són els que encaixen amb nosaltres, o bé ens han fet tan mal que l'únic que podem fer és escapar. I casualment, en el moment oportú, apareix la persona que ens fa cas, que molt segurament serà el contrari dels nostres pares, i que ens conduirà per un torrent d'emocions contradictòries. El príncep que ens salvi no ens proporciona una relació fiable basada en l'amor i la passió. Anar saltant de parella en parella per fugir, no consolida una relació.

No estàs preparat. - Tenir parella significa un grau de comunicació, d'entrega i d'empatia tan gran, que a vegades no tenim la maduresa suficient com per dur-ho a terme. Si encara no entens el que significa estar amb algú et serà molt difícil que la gent se senti atreta per tu; qui busca una parella busca algú madur.

Continua a la pàgina següent...

Consultori

Continuació...

Busques massa. - Tens tantes ganes de tenir parella que la teva desesperació s'olora des de l'altre cantó de la ciutat. Hi ha una dita popular molt certa que diu que la parella apareixerà quan menys la busquis. Això no vol dir que et quedis a casa a no fer res i que apareixerà al teu costat per combustió espontània, sinó que, tot necessita el seu temps, el seu esforç i la seva importància i si posem massa d'algun d'aquests ingredients, pot ser que no triomfem.

No busques com toca. - A vegades tenim el focus d'atenció posat allà on no toca. Busquem una parella, no per nosaltres, sinó pels nostres pares (per satisfer-los), pels nostres amics (per impressionar-los), pels nostres exs (per fer-los rabià)... I això ens porta a relacions que no funcionen, que no duren, o que ens fan infeliços.

Vols omplir un buit. Va haver-hi algú molt desafortunat que va dir que a la vida s'ha de trobar la nostra mitja taronja. Aquesta persona tenia un buit molt gran que li calia omplir. Us prego que no seguiu el seu consell. Una parella no està per omplir les nostres mancances, sinó per complementar-nos i enriquir-nos. Si sentim dolor per alguna pèrdua, si ens cal parella per sentir-nos segurs, si volem estar en una relació perquè sinó la nostra vida no té sentit... aleshores més val que treballem això nostre, abans, doncs la resta sols pot acabar en fracàs.

Vols substituir a algú. Si ens quedem sense parella i ens cal reomplir aquest espai que ens ha deixat o bé hem tingut un gran desengany, el millor que podem fer és esperar un temps per reubicar-nos en la nostra vida abans d'aferrar-nos a la primera persona que vingui; hem d'estimar a algú per qui és, no per a qui substitueix.

Cerques malament. - Si el que busques és una parella per tenir una relació bonica i estable, però tant sols et criden l'atenció els 'tios' molt musculats que es passen el dia al gimnàs i no saben parlar de res més que de banalitats o una 'paia' que es maquilla fins les orelles i només publica selfies on es vegin especialment els seus morros i els seus escots, està clar que no trobaràs parella estable perquè ells/elles demostren no buscar-ne, sinó que potser busquen quelcom més esporàdic o informal. Cal que et plantegis també tú, quin tipus de fotografia penges o quina actitud mostres; és la teva carta de presentació i pot dir molt de les teves intencions, del que t'agrada i del tipus de persona que ets.

Llegendes catalanes

Per Josep Aquilina

La reina mora de Siurana

Diu la llegenda, que en temps del comte Ramon Berenguer IV tota Catalunya va passar a ser un domini cristià. Amb una sola excepció: el regne de Siurana. Allí residia Almemoniz el darrer rei moro, i una reina de singular bellesa, anomenada Abdelàcia. Poc a poc, els cristians van anar conquerint el regne fins que va arribar un dia que només restava indòmita la fortalesa de Siurana. Fins dalt dels cingles havien d'arribar els cristians si volien treure per a sempre més els moros de les terres catalanes.

L'empresa, era penosa, però s'ho valia. I a més, els guerrers estaven delerosos de trobar aquella reina que les contalles feien extremadament bella. Res no els pararia. Durant molt de temps els cristians van assetjar el castell, i es diu també que hi van haver grans i cruents combats on els cristians sempre es van estavellar contra els murs impenetrables de Siurana, que se'ls seguia mostrant infranquejable i la reina, lluny dels seus ulls.

Mai no haguessin pogut vèncer l'obstinada resistència mora si a Siurana no hi hagués hagut un traïdor. Un acabat jueu de la vila va pretendre salvar els seus béns a canvi de lliurar el lloc a l'enemic. Els cristians, és clar, es van avenir a tot el que ell volia si els ensenyava el camí secret que anava al castell. El jueu els va fer prometre que els cristians a més dels seus béns també respectarien les vides i els béns dels altres jueus siuranencs; però els cristians, encapçalats per Ramon de Gaganot, una vegada es van fer amb les claus de la vila hi entraren a mata-degolla, provocant una horrorosa carnisseria de la que ben pocs es salvaren. El jueu traïdor contemplava l'esgarrifós espectacle des d'un lloc segur, a la Siuranella, a l'altra banda del fondal de la Gritella. Ell s'havia salvat, certament, però va haver de veure com el foc devorava els seus béns i desfeia la vila. Aleshores va maleir als cristians conqueridors i va maleir la vila, de tal sort que els cristians no es podrien beneficiar d'aquesta conquesta perquè Siurana ja no tornaria a ser mai més allò que va ser durant la senyoria dels moros.

Mentrestant, Abdelàcia estava tan segura de la impermeabilitat del seu castell, que quan els cristians entraren a la fortalesa, celebrava una festa en una de les sumptuoses sales del palau, on hi assistien els més nobles Siuranencs. Ben bé els arribava la remor del combat, però no els preocupava. Els cristians mai no podrien entrar! La reina no comptava amb la traïció del jueu. El somni se'n va anar en orris quan una sageta va penetrar per una finestra i es va clavar sobre la taula, davant la mirada incrèdula dels comensals. Ja era massa tard i tot era perdut. La reina, que tant havia defensat Siurana, ara, no s'havia de permetre de caure en mans de l'enemic, i per això, sobre el seu cavall blanc, va passar uns moments per davant la vista dels cristians que la volien prendre, i, tapant els ulls al cavall, es va llançar pel cingle. però en el darrer moment abans del salt, el cavall s'adonà del que passava i va intentar frenar, clavant les potes a terra fins enfonsar-les a la roca, però tot i així no va poder evitar la fatalitat. El senyal inesborrable d'aquesta acció desesperada ens recorda encara avui dia la gesta.

I es diu que uns dies després de la conquesta, el cos de la dissortada reina va ser portat novament a Siurana i va ser enterrat amb honor. Però com que la reina no era cristiana, ni podia ser enterrada en un cementiri cristià, se li va fer una sepultura especial, a la paret del temple, com corresponia a una persona de tan alta nissaga, però a la banda de fora, i no pas a l'interior. Aquesta sepultura encara avui dia, existeix. Pot ser que el seu esperit no hagi abandonat mai la muntanya, perquè també es diu que durant les nits tenebroses hom encara pot sentir a la llunyania el gemecs de la dissortada Abdelàcia. I del jueu, que se'n va fer? Diu la llegenda que l'impacte que li causà veure la ruïna de la seva vila, el deixà petrificat, i que allí mateix es pot contemplar un gran roc que guarda les faccions del rostre del traïdor, per a memòria de totes les generacions futures.

Vivències a Gràcia

Per Marta Bayo

Vivències dels anys 50 - Banys d'aigua salada

En aquella època, no teníem gaire ocasió de banyar-nos. Recordo que a nosaltres, el mar ens quedava molt lluny, si bé alguns dies del mes d'agost, la tieta i jo agafàvem el tramvia 20 que es formava justament a la plaça de Lesseps, baixava pel carrer Salmeron, Passeig de Gràcia, Rambles i pel Passeig de Colom cap a la Barceloneta i parada final als Banys de Sant Sebastià. Era tota una odissea.

Això sí, els tramvies en aquella època eren molt singulars, doncs a l'estiu la fresca no hi faltava. Aquests grans mitjans de transport eren jardineres obertes a nivell de les cames i també sense finestres cosa que feia que s'anés molt ventilat. I com que nosaltres viatjàvem, de fet, des del començament de la línia fins al final, no teníem cap problema doncs sempre trobàvem seient. Per cert que una vegada, a l'anar a seure, i com que sempre tinc la costum de mirar a terra, a sota del meu banc hi vaig trobar un bitllet de cent pessetes. Demana quina alegria. Aleshores, cent pessetes eren molts diners. Ja ens va pagar l'entrada als Banys i escaig per a la guardiola.

A Sant Sebastià va ser on jo vaig aprendre a nedar. Aleshores ens posaven uns suros al voltant de la cintura, que per cert eren molt incòmodes i feien força mal. Degut a que aquest artefacte era tan molest, penso que això feia que tinguéssim més ganes d'aprendre a nedar ben aviat i poder deixar-lo de banda. Al bell mig de les casetes o vestidors s'hi trobava una piscina grandiosa i un altra de petita.

Pràcticament mai ens acostàvem a la mar o ben poc. Les platges eren brutes i les onades ens feien por. Ens agradaven més les piscines. Hi gaudíem d'allò més. Recordo que ens portàvem uns entrepans d'allò més bons i ens hi quedàvem tot el dia. Jo badava per la piscina gran, tot admirant la gent que nedava bé i sobretot el trampolí. Pensava que algun dia ho voldria provar això de volar una mica i després endinsar-me a la profunditat de l'aigua, i tornar a sortir tan frescament -mai tan ben dit- al cap d'uns minuts.

Però un dia, mentre mirava les cabrioles que anava fent des del trampolí un xicot molt esportista, tot d'un plegat i inesperadament, se li va posar un nedador just sota la fusta, per la qual cosa no el va veure, i al llançar-se va anar a caure amb tan mala fortuna que topà de costat amb el subjecte. Ja em tens tots dos ferits, en llitera cap a l'infermeria. No sé com devia acabar la trifulca, però sí que us puc assegurar que des d'aquell moment, -no he estat mai gaire valenta- vaig tenir clar que això de saltar del trampolí no era cosa per a mi.

Un altre dia us explicaré altres remullades amb aigua dolça, que sempre esdevenien molt singulars, donat que els anys dels que parlo (1945 al 55), els mortals no ens rentàvem tant com ara i l'aigua, per molta gent, era com si es parlés del dimoni. Tots sabeu prou bé que ben pocs mortals disposaven de dutxes o banyeres. Màxim, uns grans cossis per rentar-se de tant en tant... O al safareig que també era un bon lloc, i volta-la! I amb tot i, malgrat tot, erem prou feliços!

Coral Baluern

Per Montse Montagut

La coral va fer la cloenda del curs passat, el diumenge 19 de juny a les 12 del migdia, amb el concert d'estiu que va tenir lloc al teatre del Centre. En aquesta ocasió va col·laborar amb nosaltres la **Coral del Joncar**, dirigida per Jordi Picorelli.

Per la coral va ser molt enriquidor, com ja havíem experimentat al concert de Nadal, compartir una bona estona de música amb altres grups perquè creiem fermament que aquest plantejament dona pluralitat al que s'interpreta i és valorat molt positivament per les persones que hi assisteixen.

El dia 13 de setembre vam iniciar el nou curs amb molta empenta ja que aquest any celebrarem el 35 aniversari de la Coral. Ja estem preparant repertori nou amb algunes sorpreses per final de curs. S'han incorporat 5 nous cantaires de les diferents cordes, fet que celebrem, i com ja és normal també hem tingut alguna baixa per motius personals.

Dimarts 22 de novembre, per celebrar la Patrona de la Música, Santa Cecília, la Coral Baluern va fer una cantada per diferents places de la Vila de Gràcia a partir de les 20.00 h del vespre, començant a l'entrada del Centre. És una activitat que ens agrada perquè de forma espontània entrem en contacte amb gent diversa i resulta molt agraïda.

Les activitats que anirem desenvolupant al llarg del trimestre com ja és habitual seran ; la participació en la celebració de la Immaculada, els Pastorets i per descomptat el concert de Nadal que també procurarem que sigui compartit amb un altra coral. Aquest any per nosaltres serà molt viscut perquè just per aquestes dades farà 35 anys que va iniciar el seu camí la nostra coral. Ens dona molta satisfacció que el primer director que vam tenir, en Ricard Gimeno, ens pugui acompanyar en aquest concert per dirigir les dues primeres nades que es van cantar en aquella ocasió.

Un grup bastant nombrós dels nostres cantaires també participarem el dia 20 de desembre al concert de Nadal que s'anomena **CANTAGRANS 2016** a l'Auditori i que reunirà més de 400 cantaires de més de 60 anys. Una experiència innovadora per la coral que ja vam iniciar el curs passat i que esperem amb il·lusió.

Com ja hem comentat altres vegades voldríem incorporar nous cantaires i per tant estimats socis i sòcies, ens encantaria que algú de vosaltres s'animés a venir a cantar amb nosaltres aquest curs.

Dia i hora d'assaig: dimarts de 21 a 23 h a la sala Diamant d'El Centre.

Contacte secretaria d'El Centre: 932181964 de 10 a 13h i de 17 a 21 h.

També podeu comptar amb nosaltres si voleu fer un regal musical a amics i familiars, ja que cantem en casaments, festes i bateigs.

L'entrevista

Per David Gallach

CARLES GENÉ I MERITXELL SERRE

"El que més ens ha sorprès de l'Entitat és constatar que és un espai molt familiar"

Entrevistem al Carles i la Meritxell, els nous responsables de la gestió del servei del bar del Centre. Després de 4 mesos al capdavant, fem un balanç amb ells d'aquestes setmanes a dins de la família de l'Entitat.

Quin balanç feu dels primers mesos al capdavant del bar del Centre?

El balanç es força positiu. Ens hem sentit ben acollits tot i que sovint notem que ens comparen amb els anteriors gestors. Entenem que això es inevitable; els canvis són complicats.

Com és el dia a dia de la gestió d'un bar d'aquest tipus?

Al matí planifiquem la feina, tenint en compte les activitats programades, i comencem a fer les preparacions, truites, coques, etc.

Al migdia, seiem a dinar i descansem una mica, i a la tarda ja comença a venir la gent, sempre amb tan poc temps. Dues hores trepidants i comencem a recollir, i esperar que acabin les activitats.É

Quines innovacions heu realitzat en aquests mesos?

Hem buidat i redecorat, intentant no sobrecarregar l'espai. Del funcionament propi del bar estem intentant fer-ho el millor possible. Però no es fàcil. Intentem que la gent sigui i servir-la a la taula, però es difícil.

Quina va ser la vostra primera impressió a l'entrar per la porta del Centre?

Feia molts anys que no veníem pel Centre. És un espai que sembla aturat en el temps, i tot i ser molt dinàmic acollint moltes activitats.Éde diferents tipus, se li podria donar alguna volta al seu aspecte i actualitzar-lo una mica.

Què és el que més us ha sorprès de la nostra entitat?

Que és un espai molt familiar. A les activitats hi ha gent barrejada de totes les edats. És una gran família. La gent s'implica molt i treballa molt pel Centre.

Quins són els reptes principals de la gestió del bar d'una entitat cultural?

El més important és trobar el temps per descansar, i això resulta força difícil. I després intentar aconseguir a tothom.

Quines innovacions i activitats voldríeu realitzar en un futur proper?

Ens agradaria poder realitzar al bar petites actuacions protagonitzades per gent del Centre.

Com definiríeu als socis del Centre?

Aquesta pregunta es molt difícil, no hi ha dues persones iguals. Però a grans trets, és gent familiar que quan ve al Centre té ganes d'estar a gust i fer el que li agrada.

Com veieu el futur del bar del Centre? I de l'entitat?

La nostra bola de vidre diu: amb nosaltres hi haurà bar i entitat per molts anys.

Racó poètic

Per Marta Bayo i Adriana Vidal

EL NADAL QUE ESPEREM...

Fa molts anys que esperem el Miracle
Del Nadal de la Pau i l'Amor,
Que ens renovi el sentit de la vida
I ens allunyi l'angoixa i el plor.

Un Nadal sense fam, sense guerres,
Amb els homes, malgrat el color,
Avançant amb les mans enllaçades
I en la veu una sola cançó.

Però el Nadal que esperem mai no arriba
i en l'espera se'ns mor la il·lusió.
Ens fem vells sense enyor ni fretura
Del consol d'una nova claror.

L'espectacle del món m'esgarrija
I em pregunto entre el dubte i la por:
Hem perduda del tot l'esperança
De merèixer una vida millor?

*L'Ametlla, escrit pel meu oncle/pare
Josep Badia Moret
El Nadal del 1969*

POESIA DE MÀRIUS TORRES
Lleida 1910 – Sant Quirze Safaja, 1942

MOLT LLUNY D'AQUÍ

Sé una ciutat, molt lluny d'aquí, dolça i secreta,
on els anys d'alegria són breus com una nit;
on el sol és feliç, el vent és un poeta,
i la boira és fidel com el meu esperit.

L'Orient hi deixà la seva sang de roses,
la mitja lluna càlida del seu minvant etern
i, enllà d'un gran silenci de persianes closes,
un riu profund que corre per una nit d'hivern.

Als seus vells carrerons, plens de fervor, arriba
jo no sé de quins segles un gris d'amor i encens;
el so de les campanes hi té una ànima viva
i el seu batec és lliure com el del cor dels nens.

Allí, més bells encara que els parcs en primavera,
els camps humils i alegres s'obren al capaltard;
en el seu gran repòs l'ànima es fa lleugera
com enmig de la vasta paciència del mar.

Res no crida el meu cor amb més tendresa, ara,
que aquells camins fondals de xops i de canyars.
El seu record fa un ròsec de recança al meu pas;
torna a la meva espatlla la mà greu del meu pare.

12 de juny del 1939

HAIKUS *Adriana Vidal*

De un dia flor
Blanca penitència
miro el record.

Espero Haru
caminaré el camí
Llavors sembraré.

Haru és Primavera
Futons llits enrotllats japonesos.

Brilla, Selene
sola està la casa
vaig al terrat.

Kimono florit
vola la papallona
Quatre futons.

Restaurante

Desde 1974

Il Commendatore®

C/ COMPTE D'URGELL, 247
08036 BARCELONA
TELF. 93 322 55 53

www.ilcommendatore.com

Restaurante

Desde 1972

la mamma®

C. VILLARROEL, 247
08036 BARCELONA
TEL. 93 430 00 58

www.lamamma.es

Aylo
àpats i degustació

*c/ Cigne, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 93 179 43 21*

Tennis taula

Per Gemma Sayol

El dissabte 17 de setembre de 2016 la secció de Tennis de Taula de El Centre va participar al Torneig Vila de Gràcia anual, on van participar 3 equips del Centre:

Resultats : El Centre (categoria A) : SEGONS - El Centre (categoria B): PRIMERS - El Centre (categoria C): SEGONS

Relació de jugadors Temporada 2016/2017

5544 PRADES Aixeus	2a Nacional	EXPÓSITO Juan A.	Vet 1a
3221 LLUVERAS Marc	2a Nacional	BERNABEU Ricardo	Vet 1a
922 BURLÓ David	2a Nacional	SERRANO Fabià	Vet 1a
395 EXPÓSITO Juan A.	2a Nacional	FELIU Francisco Javier	Vet 1a
740 SERRANO Fabià	3a Nacional	ALVAREZ Enrique Sotero	VET 2aB
27 MADURELL Jose	3a Nacional	MADURELL Jose	"B"
7213 FELIU Francisco Javier	3a Nacional	MARTIN Julian	VET 2aB
507 BERNABEU Ricardo	3a Nacional	RABASA Antoni	"B"
2365 CONDAL Jaume	Sènior PRIMERA	VIADE Antonio	VET 2aB
3548 ALVAREZ Enrique Sotero	Sènior PRIMERA		"B"
3217 GARCIA Jose Luis	Sènior PRIMERA	LARRIBA Luis	VET 2aB
510 PERPIÑA Jordi	Sènior PRIMERA	DOMENECH Jose	"B"
312 MARTIN Julian	Sènior PRIMERA	FRANCH Jaume	VET 2aB
		GARCIA Jose Luis	"B"
		REMEDIÓ Ramon	
694 SAYOL Gemma	Sènior SEGONA "A"		VET 2aB
3317 LARRIBA Luis	Sènior SEGONA "A"	CABESTANY Eduard	"A"
650 CABESTANY Eduard	Sènior SEGONA "A"	SAYOL Gemma	VET 2aB
7588 LLUVERAS Xavier	Sènior SEGONA "A"	CONDAL Jaume	"A"
1404 CHACON Albert	Sènior SEGONA "A"	VERA Juan	VET 2aB
783 REMEDIÓ Ramon	Sènior SEGONA "A"	GARRIGA Albert	"A"
			VET 2aB
6201 LLUVERAS Oriol Manuel	Sènior SEGONA "B"		"A"
696 BARTOLÍ David	Sènior SEGONA "B"	POCH Xavier	VET 2aB
406 GIL Juan Manuel	Sènior SEGONA "B"	BADIA Albert	"A"
7102 SAEZ Sergio	Sènior SEGONA "B"	BARTOLÍ David	
606 FRANCH Jaume	Sènior SEGONA "B"	GIL Juan Manuel	VET 3aA
7587 VIADE Antonio	Sènior SEGONA "B"	GOMIS Anna	VET 3aA
		LLUVERAS Oriol Manuel	VET 3aA
5759 BADIA Albert	Sènior TERCERA	MENDOZA Alejandro	VET 3aA
2330 GOMIS Anna	Sènior TERCERA	PERPIÑA Jordi	VET 3aA
5620 MENDOZA Alejandro	Sènior TERCERA		
3181 POCH Xavier	Sènior TERCERA		
3498 SANTANA Milagrosa	Sènior TERCERA		
549 VERA Juan	Sènior TERCERA		
10106 PEREZ Xavi	Sènior TERCERA		
10105 VILLAR Oscar	Sènior TERCERA		
1886 RABASA Antoni	Sènior TERCERA		
1919 DOMENECH Jose	Sènior TERCERA		
198 GARRIGA Albert	Sènior TERCERA		

Continua a la pàgina següent...

Tennis taula

Continuació...

ACUDIT DE MOSQUIT

Examen d'història en una escola d'adults.

- A veure! Aquell del costat de la porta, en quin any es produí la batalla de Trafalgar?
- No ho sé.
- Però sabrà qui va perdre a Waterloo...
- Waterloo? Ni idea.
- A veure, doncs, qui va incendiar Roma?
- No sé res de tot això.
- Aleshores, què va fer ahir en comptes d'estudiar?
- Vaig jugar a les cartes.
- Molt bé, home! No sé pas què ve a fer, vostè aquí.
- Vinc a canviar unes bombetes. Sóc l'electricista de l'escola.

Aquest món que estem matant

Per Josep Aquilina

Diverses raons per les que hem de preservar el medi ambient.

El que passa en el nostre planeta és un tema que ens afecta a tots els que vivim en ell. Els ecologistes ens estan avisant repetides vegades de que no anem pel bon camí. I tenen raó, ja que estem abusant de la Terra, fent-li mals irreversibles.

Hi ha moltes raons per canviar els nostres hàbits i protegir el medi ambient. El compte enrere ja ha començat i potser, en menys de 30 anys, ens en penedirem del que estem fent amb el nostre planeta. Tot depèn de les nostres actituds i de les nostres decisions.

Hi ha un munt de problemes irremediament actuals i dramàtics que hem de tenir en compte. Aquí se n'enumeren uns quants d'ells:

- La energia nuclear és molt perillosa. Accidents com els de Fukushima o Xernòbil es poden tornar a produir en el món cada 10 o 15 anys.
- La desforestació de l'Amazònia, considerada com el bosc primari més extens del planeta. En el darrers 40 anys, només a Brasil han desforestat un 20% de la seva superfície. Per això tenim que protegir-la.
- L'augment de la temperatura global és de 0,85°, el més gran de la història de la Humanitat. Quan arribem a 2 graus començaran a produir-se els impactes ambientals més grans.
- La sobreexplotació pesquera. El 90% dels oceans estan totalment explotats. S'ha de defensar un model de pesca plenament sostenible i que pot generar més de 60.000 llocs de treball, només a Espanya.
- L'agricultura intensiva ha de desaparèixer en favor d'una agricultura ecològica per tal de protegir-la. L'any 2050, un model d'agricultura ecològica pot alimentar a tota la Humanitat, si reduïm un 30% el consum de productes carnis.
- El planeta s'escalfa: augmenta la temperatura i es fonen els pols. El 75% del volum del gel marí àrtic s'ha fos. Estem perdent la principal font de refrigeració del planeta..
- El malbaratament alimentari, s'ha de frenar. Hem de ser més conscients amb el que mengem i amb els aliments que llencem. El 30% dels aliments que consumim, acaba dins dels contenidors, mentre que a moltes parts del món s'hi passa gana.
- La indústria tèxtil contamina i intoxica els nostres rius i oceans. El món del tèxtil produeix cada any 80.000 milions de peces de roba a tot el món i la majoria d'aquestes peces han estat fabricades amb productes tòxics que contaminen els rius dels països on es produeixen.
- Els insecticides i plaguicides utilitzats són tòxics per les abelles i la pol·linització, posant en joc la nostra alimentació. L'ús d'aquests productes a Espanya ha augmentat un 56% entre el 1990 i el 2010.
- El nostre litoral està en perill. Cada cop s'edifica més a prop del mar, sense tenir en compte els ecosistemes. Des de fa 20 anys, cada dia es destrueix l'equivalent a 8 camps de futbol de costa a Espanya.
- Els combustibles fòssils s'estan esgotant. Les energies renovables són l'únic camí a seguir. Si és duu a terme, l'any 2030 podria estalviar-se un 34% més en la factura energètica espanyola.

Anècdotes humanes

Per Josep Aquilina

Déu accepta almoines

El meu pensament volava lluny del meu barri i molt més lluny de la calor que feia aquella tarda d'estiu. Per aquell carrer de Gràcia només caminàvem tres persones. Quan vaig passar davant d'un quiosc tancat, em vaig trobar amb la figura desmillorada d'una dona que demanava caritat. Deuria tenir encara no cinquanta anys, malgrat que vaig dubtar si algun dia els arribaria a complir. Quan la vaig veure, vaig tenir un pensament fulminant: a aquella pobre dona li quedava molt per patir o molt poc per viure. Qualsevol de les dues opcions tenia les mateixes possibilitats. Tenia deformats els peus, molta brutícia acumulada i la cara plena de solcs de patiment. Ella mostrava sense rubor la seva desgràcia i la seva deixadesa.

La tristor dels seus ulls es va creuar amb la meua mirada. Era el silenci d'aquesta mirada de llàstima que tot pobre sap fer. Aquesta mirada que expressa una barreja de necessitat i petició d'auxili.

No acostumo a donar almoines a la gent que demana pel carrer, però aquella dona tenia una mirada suplicant que em va afectar. Encara no sé perquè... En la meua vida havia estat tan receptiu, sabeu? El meu cor atabalat estava, més que mai, al costat de la meua ànima.

- *Dona'm alguna cosa, per Déu!* – em digué

Però si no ho hagués dit hagués estat igual, ja que tot el seu cos ho demanava a crits.

Quasi podria dir que era la primera vegada que havia sentit parlar al meu cor. Era com un gemec ple de sentiment, ple d'empatia inusual vers a aquella dona, vers a aquella deixalla humana. Vaig aturar-me davant d'ella, sense presses, observant-la lentament.

Em vaig preguntar a mi mateix què era el que necessitava realment aquella dona: ...dinners? ...comprensió? ...afecte? ...o potser aferrar-se a una mà amiga com el naufrag que troba una fusta al mig del mar?

Així que, mentre tot aquest guirigall s'organitzava dins del meu cap, ella va balancejar lleument el seu cap i va esperar amb infinita paciència a que jo li donés una moneda. Era un gest més de rutina que d'esperança i per això va estirar el seu braç esperant el meu gest.

Va seguir amb aquella mirada absent, amb la seva mà implorant estesa i amb la resignació del que no té res més a fer, perquè tots els moments de la seva vida són iguals. Mai sabré si el seu pensament era optimista o si tot lo positiu havia fugit de la seva ment.

Jo vaig quedar bloquejat per la desolació d'aquella dona, sense futur, i fustigada per la vida. Vaig ficar-me la mà a la butxaca i li vaig donar un bitllet de cinc euros. Les seves paraules varen retronar dins del meu cervell, com un mall que esclafa un ferro roent.

- *Déu li pagui, senyor!* – murmurà ella.

Una esgarripança va recórrer tot el meu cos i vaig fugir d'aquell lloc sense pronunciar paraula. Passats uns metres, em vaig girar al sentir aquella veu que em va cridar amb força:

- *Jo et beneixo!*

Allò era un crit d'amor! I llavors, amb els seus dits va fer el gest de la creu. Ella no va li va demanar a Déu que em beneís. Ho va fer ella directament, sense intermediaris. Aquell calfred que vaig sentir era com un terratrèmol que va remoure tot el meu cos.

No vaig saber què fer ni què dir....Potser m'havia trobat amb Déu...I Déu, acceptava almoines!

Annabel

Floristería

Obert:

De Dilluns a Dissabte,
de 9 a 21 h.

Diumenges i Festius,
de 10 a 15 h.

Gran de Gràcia, 123
Tel. 93 218 34 80
Fax 93 217 72 39

c/Astúries, 13
Tel. 93 237 09 40

Felicitació nadalenca

La nit envolta una cova petita, fa fred i un bou i una mula s'hi acosten, se sent soroll i volen saber que hi passa dins. El flaïre d'una bona palla i la necessitat de pal·liar la gana, els fa ser tafaners. No s'atreveixen a entrar per no destorbar el naixement d'un nadó, i es queden asseguts a l'entrada, donant escalfor a la Mare i el Fill.

A poc a poc, s'hi apropen pastors de la contrada que també tenen curiositat, i en saber que un nounat acaba d'arribar, s'hi afegeixen a la celebració.

Uns Reis que volen descobrir el misteri, també hi volen ser, fa dies que segueixen una estrella, ben diferent de les altres, i venen carregats de regals per a obsequiar la nova família.

Podria ser, que aquesta història que ens queda tan i tan lluny, sí s'oblida, no passa absolutament res. És cert, sí se'ns esborra, res canviarà en el nostre entorn, però quan la memòria s'ha convertit en tradició, potser obviar racons dels nostres records, ens farà perdre un bocí de felicitat.

Marta Mulet

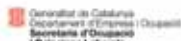
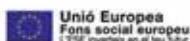
TARGETES DE VISITA

100 Unitats	10.00 €
200 Unitats	15.00 €
300 Unitats	20.00 €
500 Unitats	32.00 €

*tamany 5x8 cm impreses a una sola cara

* no incloem muntatge ni transport. Preus sense iva

c.Sant Lluís local, 1 · 08012 Vila de Gràcia · Tel. 93 242 01 99 · db@dbcoop.cat

www.independent.cat/gracia
l'independent
Publicació Independent. Distribució Gratuïta.
setmanal
de Gràcia

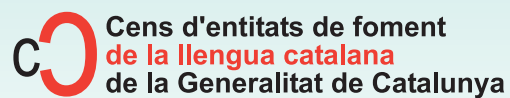
**FES-TE'N SOCI
DE L'INDEPENDENT**

Associació Cultural
l'Independent de Gràcia

INFORMA'T A:
c/La Perla, 31
Tel. 93 217 44 10

independent@debarris.com
www.independent.cat/gracia

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

medalla d'or de la ciutat
al mèrit cívic

Creu de Sant
Jordi 1994

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana